

Skorjanec.

Oče Grščak so bili priden, delaven kmet. Živel so ves čas svoje dóbe v strahu božjem ter so doživeli visoko starost. Kakor sneg beli lasje so jim delali čast in spoštovanje pri vseh ljudeh. Mlado in staro je imelo rado očeta Grščaka, ki so bili izkušen in pameten mož in so vsacemu radi dobro svetovali, če se je kdo k njim zatekel in jih to ali óno vprašal.

Necega lepega pomladnjega jutra, ko so že cvetice po polji cvetele in se je tudi veseli skorjanček že vzdigal v zrak, da je s svojim mičnim žvrgoljenjem oznanjal ljubo pomlad, orali so oče Grščak na polji. Da-si zeló stari — imeli so že sedem križev na hrbtu — bili so vendar dobre volje, kakor malokdo v svojih najboljših letih.

Takój poleg njih je oral Marko, mlad in pošten kmet, ki je še le pred kratkem, po smrti svojih starišev, prevzel gospodarstvo. Marko je bil sin Grščakovega soseda.

„Oče Grščak!“ nagovori jih Marko, „dobro znate, da vas že od svojih mladih nog spoštujem in rad imam. Vselej, kadar vas sem kaj vprašal, svetovali ste mi najboljše. In kaj mi tudi ne bi! Vi ste izkušen in moder mož. Pri vašej hiši se očitno vidi, da je Bog z vami, ker vam vse tako dobro in srečno od rok gre. — Glejte, oče Grščak! jaz sem še mlad in neizkušen človek, ter potrebujem naukov starejših ljudi. Povejte mi tedaj, kaj naj storim, da bodé moje življenje podobno vašemu, in da tudi meni dobri Bog svojega blagoslova ne odtegne.“

Oče Grščak se mlademu Marku nasmejejo ter mu rekó: „Poglej Marko tjà gori k nebu! Ali vidiš óndu gori visoko v zraku veselega skorjanca? On ti najboljše pové, kar mene vprašáš. Najpred ga vidiš po njivah, kjer si živeža išče; žíví in skače po rázorih ter dela ves dan. A on ne pozabi tudi ljubega Boga, ter se pevaje vzdigne v zrak, da svojemu stvarniku zapoje zahvalno pesen, potlej se pa zopet spusti na zemljo, kjer veselo živi po svoje.

Glej Marko! tako je vsacemu človeku tukaj na zemlji odmerjeno njegovo delo. Vsak človek, bodi si mestjan ali kmet, delati mora, ako hoče pošteno živeti. A dela so različna. Ta jih izvršuje tako, a drugi zopet drugače. Vsak človek se pa mora z obema rokama dela poprijeti, ako hoče dobro in pošteno izhajati. Kdor se boji truda, temu se ne bode nikoli dobro godilo; kajti zapisano stoji: v potu svojega obraza si boš kruh služil! A človek, ki dela na zemlji, tudi ne sme pozabiti svojega Boga; treba je, da večkrat povzdigne svoje oči k Bogu, od katerega pride moč, potrpljenje in blagoslov. Potlej lahko zopet veselo naprej dela. Molitev in delo delata človeka srečnega in zadovoljnega, in resnične so besede, ki pravijo:

„Kdor hoče živeti
In srečo imeti,
Naj dela veselo
Pa moli naj vmes!“

To rekši, primejo oče Grščak zopet za plug in orjejo dalje; a Marko se jim zahvali za lep nauk, po katerem se je ravnal ves čas svojega življenja.